

מתעכבים הרבה זמן ולא יורדים, והמשיכו לצפצף, ואז הם אמרו לרפי שהיכו ליד המרכז המיסחרי. אחרי זה ירדתי עם רפי ססי, ונסענו במכונית לבנק לאומי שבי מרכז המיסחרי.

רציתי להוציא את כסף המשכורת שאני מקבלת במיקרו-אלקטרוניקה, אבל היו הרבה אנשים ותור גדול, ולא רציתי לחכות. אז נכנסתי לבנק הפועלים, שם אני מקבלת כסף ממשרד הביטחון, והוצאתי מחשבתי 800 ל"י במוזמן בשביל הטיסה לאילת אל אחותי.

אריה חיימי וגבי בוגלו היו ברנו 5

..הוא השאיר שקית עם אקדחים ונכפוח בתוך ארון הכביסה"

המושכרת, וחיכו בקירבת-מקום. יש שם בית-קפה, שנכנסו לשם לשחות לפני ש-הגענו, וכשאנחנו באנו הם כבר היו ב-מכונית.

המבנה נסענו לעורך-דין דותן, וגבי בוגלו ואריה חיימי נסעו אחריו ברנו 5. בדרך לעורך-דין רפי ססי דיבר על שוד הסופרמרקט, ואמר שגבי בוגלו ואריה חיימי מתנהגים כמו ילדים ועושים שטויות כשאין להם כסף, והבנתי ממנו שהשוד שעשו לא היה מתלם.

אחרי כן נסעתי הביתה. רפי ססי ישב במיפסת לפתור תשבצים, ואילו אני הלכתי להביא את הילדים מהגן. לא זכור לי אחר-כך אם רפי נשאר, או נסע לרעננה באותו יום. למחרת, בתאריך 25.3.75 בערב, אני זוכרת שנכנסתי לשכנתי לבקש מיד וודה כדי לארוז בה בגדים בשביל הנסיעה לאילת. הסתכלתי בטלוויזיה כי היתה צריכה להיות סידרת-מתח מירדן, ושכנתי ביקשה ממני לחכות לתוכנית. אבל אני הייתי עייפה, והלכתי לישון.

בתאריך 28.3.75 זה היה יום שישי בבוקר, נסעתי לבנק לאומי, הוצאתי 200 ל"י וקניתי בהם מתנות בשביל הילדים של אחותי. בצהריים הסיע אותי שכן ל-שדה-התעופה בלוד עם מכונית, וטסתי עם שני ילדי לאילת.

שכני החזיר את מכוניתו לביתו. הייתי באילת אצל אחותי בתיה מסרי במשך כל

..התלבשתי יפה, ונכנל לא חשבתי שאני יוצאת לבצע שוד"

ימי החג וחול-המועד. הייתי צריכה לחזור ביום רביעי, בשביעי של פסח בתאריך 2.4.75, אבל דחית את מועד החזרה לתאריך 5.4.75. זה היה ביום שבת אחרי-צהריים. ססתי מאילת עם שני ילדי, ושם המתין לי שכני משה, שהודעתי לו טלפונית שיבוא להסיעני לביתי.

רפי ססי הגיע במוצאי-שבת, ואמר לי שהוא צריך להיות בשתי-עשרה בלילה בהרצליה וצריך לפגוש שני חברים, אחר-כך קיימנו חסי-מימן, ורפי ביקש ממני שאני אסיע אותו במכוניתו להרצליה. דהווי, רפי ססי ירד, והלך למעון סטודנטים שם ימים-עולים והביא ממנו שתי סטודנטיות כבת 24 מעדה אשכנזי, שמישאר עם הילדים, ואני ורפי נסענו במכונית להרצליה נוף-ים. ליד מיסעדת אנטוניו ביקש ממני לעצור. הוא לא ראה אותם (את חבריו שעמד לפי-גוש במקום כפי שתוכנן), ואני נסענו לפאב הנרי השמיני שבקירבת המקום ושם כבר גיקו שלחנתי.

רפי לקח כוסית ויסקי ביד, ונכנס ל-מכוניתי לשתות. אמרתי לו שאני רעבה, ונסענו למיסעדת אנטוניו. החניתי את ה-מכונית בדיוק ליד המיסעדה, וירדתי עם רפי ססי ונכנסנו למיסעדה. רפי דיבר עם אנטוניו, ואמר לו שאנו רוצים לאכול. אנטוניו ומישהו שעמד לידו, אמרו לנו שהם רוצים לסגור ואין שום דבר שהם יכולים להציע לנו לאכול. עזבנו את המקום ועשינו כמה סיבובים, כדי לאתר את שני החברים. רפי ססי אמר לי שהוא לא רוצה לשקר אותי ולא חתם ביקש ממני שאסיע אותו למקום שבו תניתי ליד אנטוניו. גילת לי את האמת שקבעתי היתפגש במקום עם שני החברים שלו כדי

לבצע יחד שוד במיסעדת אנטוניו. ואז הרגשתי רחמים בליבי על אנטוניו שאני יודעת שהוא נכה והולך צולע, ורפי אמר לי שהיתה לא אנטוניו לפני-כן עוד פעם הייתי אצל אנטוניו לפני-כן עוד פעם נוספת חוץ מהפעמיים שעליהן סיפרתי, ואז רפי ססי היה נכנס ואני חיכיתי בחוץ, ורפי יצא ואמר לי שהוא לוחט כספים, סליחה, אני מתקנת, מנסה ללוחט כספים מאנטוניו ומדבר איתו שייתן לו כסף. כשרפי דיבר עם אנטוניו, שליחה אותו החוצה — זה היה לפני יותר מחצי שנה, עוד לפני שהיתה לי מכונית — שמעתי את אנטוניו אומר לרפי שיבוא בפעם אחרת.

אחרי שרפי ססי אמר לי באותו ערב, במוצאי-שבת, שהוא עומד לשדוד את אנטוניו יחד עם שני חברים, או פשוט הרגשתי צער על אנטוניו, דרך אגב, הייתי באותו ערב עם חולצה פירחנית. הייתי לבושה יפה ובכלל לא חשבתי שאתה עמ רפי ססי כדי שיבצע שוד. חשבתי לא בלות. אני אפילו זוכרת שבכיתי, התאפרתי קצת ורפי ססי אמר לי "שטויות, מי ישים לבו"

הגיעו שני בחורים עם מכונית פלרטית ונעצרו בקירבתנו. רפי ססי ביקש ממני לגסוע אחריהם. נסענו, והם לקחו את הנשק ממקום-המחבוא שלהם. שתאום ראיתי אותם במכונית, אני חושבת שהיתה צהובה, המשכנו לגסוע בדרך-קיצור של עפר. ססי אמר לי שאנחנו נוסעים להביא את הנשק בשביל השוד, וכך נסענו עד שהגענו למקום שנמצא בתוך פרדס, ושם עמדה מכונית גרוטאה, ואז גילינו את ה-

פניגור בחן

"ריחחתי עליו מפני שהוא צולע..."

10 בארץ חונה ליד הגרוטאה ובתוכה שני הבחורים שעד אז לא ידעתי מי הם. נעצרתי לידם, ונדמה לי שהם כיבו את האורות. ירדו וניגשו אלי. הבחנתי בשניים שהם גבריאל בוגלו ומשה בוארון מהר-צליה, שאותם אני מכירה היטב. את משה בוארון אני מכירה עוד מזמן שישן בבית שלי עם רפי ססי באותו לילה ששדדו את הפקיד ממיסעדת אנטוניו, בזמן שהלך לביתו בבתים. בעצם עוד לפני כן, כאשר רפי ססי ומשה בוארון יצאו לעקוב אחרי הפקיד.

אני אפילו זוכרת איך באותו לילה ש-משה בוארון ורפאל ססי עשו את השוד בבתים, הם חזרו מבחילים, ונדמה לי שאמרו שעלולים לזהות את מכוניתו של משה בוארון כי הקימו מחסמים, רשלא כדאי שהם ימשיכו לנסוע להרצליה ול-רעננה, כי הם עלולים להיתפס על-ידי המיטסרה. לכן רפי ססי ומשה בוארון נשארו לישון בדירתם.

כשיו אני רוצה לחזור ולספר על שוד מיסעדת אנטוניו בהרצליה. בוארון ובווגלו ניגשו למכונית שלי, ובוארון שאל אותי: מה, זו את? וביקש ממני לכבות את פנסי המכונית שלי. אמרו לי לעשות סיבוב ולהחזיר, כי כנראה הם פחדו ולא רצו שאני אראה את מקום-המחבוא של הנשק. רפי ססי ירד ממכוניתו והצטרף לגבי ולמשה, ואילו אני עשיתי סיבוב חוזרתי למקום. אז ראיתי אותם, שהם מחפשים משהו עם גפרורים שהדליקו. הם דיברו ביניהם שגבי בוגלו לא בסדר ולא

הסתיר טוב את הנשק, וגם היה חסר אקדח אחד, ויכול להיות שגבי בוגלו לקח אותו. רפי חשד שמשה בוארון לקח אותו. ביקשו ממני שאני אדליק את פנסי המכונית כדי שיסתכלו במצוא את האקדח שחסר.

רפי אמר להם שהוא לא יכול להשתתף איתם בשוד מיסעדת אנטוניו, כי נשאר בלי אקדח, וחוץ מזה כעס על משה בוארון וגבי בוגלו שלא דאגו לו למעיל כדי שיכסה בגדיו. ססי סיפר להם שכבר נכנס למיסעדת אנטוניו לפני שהם באו, ואנטוניו כבר ראה אותו עם הבגדים שהוא לובש והוא עלול לזהות אותו, ולכן הוא פוחד להשתתף בשוד.

אני זוכרת שלמשה בוארון היה מעיל צבאי גדול שבתוכו עוד מעיל. ואז רפי ססי ניכנס למכונית שלי, ובוארון ובווגלו נכנסו למכונית הסובאר, שלאחר השוד

פניגור אהרון

"הייתי לבושה יפה ולא חשבתי לשדוד..."

שעשו ורקו אותה. וידעתי שהיא גנובה, אני ורפי ססי נסענו אחריהם עד ש-הגענו. רפי שאל אותי אם אני יכולה לחכות למעלה לכיוון הים, אבל אני פחדתי להישאר שם בחושך ולא הסכמתי. ואז אמר לי רפי ססי שאחכה בצד הכביש, איפה שעצרנו בסוף, ולא לזוז משם כי אחרי השוד הם יבואו אלי. וכך חיכיתי להם, כולי פחד, שמעתי רישושים ו-רעדתי מפחד, ועברתי לשכב על הספסל האחורי. פחדתי להרים את הראש, ולא רציתי לראות מאיפה באים. הייתי המומה ועישנתי סיגריה בשכיבה, וכעבור מיספר דקות, שניראו לי כשעות בגלל הפחד, שמעתי מכונית מגיעה בהריקת נגלים, ועשו סיבוב חד שקוראים לה בסלנג הראקה, ונעצרו בצד.

רפי ירד מהסובאר וכא בריצה למכונית שלי, והיה נרגש ושאל אותי אם שמעתי יריות. הסביר לי שהיו יריות במיסעדת אנטוניו, ואני רעדתי מפחד. ססי אמר לי לגסוע מהר אחרי הסובאר, שבה היו גבי בוגלו ומשה בוארון, והסתלקנו במהירות מהמקום. אני אפילו זוכרת שלא יכולתי להדליק את מכוניתי מרוב פחד, ורפי יזרן אותי ואמר לי "מה?!" ואחרי שהתגעתי נסעתי מהר אחרי הסובאר.

רפי כל הזמן התעצבן ואמר לי שאני נוסעת לאט, ובדרך היה נרגש ואמר שהוא מרגיש כמוני, והדליק סיגריה שאני אירגע. בדרך סיפר לי רפי שהוא נשאר בסובאר ולא היה יכול לעשות דבר, כי הוא שמע את היריות שהיו במיסעדת אנטוניו ולא היה לו אקדח, ואז אילו כסף את ראשו והסתתר בתוך המכונית, שלא יפגעו בו בדרך.

הגעתי למקום שאני לא מכירה, אלא לפי מה שאמרו לי זה נקרא אבני-יהודה, ושם, ליד פרדס, לא רחוק מצומת בכביש עצרתית את המכונית אחרי שגם הסובאר שבה נסעו גבי ומשה עצרה, ומשה בוארון עבר למכונית שלנו, ואילו גבי בוגלו הלך לזרוק את המכונית והיכה לנו בצד הכביש שנואסף אותו, כי עשיתי סיבוב.

בדרך רפי ססי אמר לי שהוא, גבי, מחכה וצריך לאסוף אותה, ובאמת אספתי אותו בדרך. ברצוני לציין פרט נוסף, שכאשר משה בוארון עבר קודם-לכן למכונית, אז הוא הביא איתו את השקית עם הנשק שהכניס למכונית, ואני אפילו זוכרת שזה ליכד לי את האוטו עם האלות

ועשבים לזהם לא היה נעים והם ניקו את זה.

את הכסף ששדדו ראיתי אצל משה בוארון, והוא הוציא את הכסף בזמן שכולנו היינו בתוך מכונית. נכנסנו לתוך פרדס, ואז משה בוארון אמר לרפי ססי: "קח את הכסף", ואז רפי אמר לו שבינתיים ישאיר את הכסף אצלי. זה הוא אמר לו בעצם תוך כדי הנסיעה עד שהגענו ל-פרדס. אחרי שנכנסנו לפרדס, לפי מה שמשה הכחין אותי ואמר לי איך לנסוע, אמרו לי לעצור, ורפי לקח את הכסף ממשה בוארון. הם אמרו לי לכבות את האורות החיצוניים של המכונית ולהדליק את האור הפנימי, ואז רפי חילק את הכסף בין שלושתם. כל אחד קיבל קצת פחות משלושת אלפים לירות.

לי רפי ססי נתן להחזיק חלק מהכסף בזמן שספרו, והחזרתי לו את הכסף שנתן לי להחזיק, ואז משה אמר לרפי: "תן לבחורה, מגיע לה כסף בשביל הדלק, ואז לא אחד הוציא כסום כסף ונתן לרפי, והוא צירף את הכסף לסכום שלו ואמר: 'אנחנו כבר נסתדר בקשר לכסף'. הכוונה הייתה אליו ואלי, ובאמת, אחרי שהגענו לביתי בחולון הוא השאיר לי כסף בזמנו, בערך מאתיים לירות. בערך אני אומרת, כי לא ספרתי. אחר-כך נסענו דרך השיכור גים שליד רעננה, ועברנו לא רחוק מהבית של חמי בשיכון פרץ, ואמרתי 'אני לא רוצה שהוא יראה אותי'."

אחר כך הורדנו את בוגלו בשיכון פרץ, לא רחוק מהבית של חמי, ואחרי זה המשכנו להרצליה. משה לא רצה שנעצור בצומת ליד הבית שלו, שהשכנים לא יראו אותו, ואז לקח את המעיל והלך הנשק שהיה בשקית עם הכספות, והלך לכיוון הבית שלו. אבל עוד לפני-כן, בזמן שישב במכונית, רפי אמר למשה בוארון: "תנקה טוב את הנשק", ואחרי-כן נכנס לביתו אחרי שהשאיר את הנשק והמעיל מחוץ למכונית בצד, והביא טוריה מהבית שלו. אחר-כך בא עם הטוריה, אמר לנו שלום, לקח את השקית עם הנשק ועם המעיל והלך לכיוון הבית. באותו זמן ראיתי את אחותו של משה בוארון עומדת בפתח הבית לבושה בפידמה. היא עמדה בקומה התחתונה שם הם גרים, ומשה אמר לנו שזו אחותו.

אחר-כך נסעתי עם רפי ססי לאכול ב-מיסעדה בתל-אביב. אני יראה לכם אותה. בכלל, אני אראה לכם את כל המקומות שעליהם דיברתי, כולל המקום של הגרור טאה שהסתירו בה את הנשק, והמקום איפה שעמדתי עם מכוניתי בזמן השוד של מיס-עדת אנטוניו, והפרדס איפה שחילקנו את הכסף, ואיפה עצרנו כשגבי הלך לזרוק את הסובאר, ואת הבית של משה בוארון, אני מקווה לזכור את כל המקומות, אבל אני לא מבטיחה שאזכור את כולם.

בקשר למשה בוארון, אני זוכרת שאחרי השוד, כשעבר למכונית, ואחרי גם בר-זגלו, אז הוא אמר שאנטוניו התנגד להם בזמן השוד, ושהוא איטלקי, והאיטלקים הם מאסיה הם עקשנים והם חזקים.

..רפי סיכר שהוא עצמו עשה את השוד יורה בזקן"

הוא שם לב שלאנטוניו היה אקדח, בכלל, משה התעצבן בדרך על גבי בוגלו, ואמר שגבי נותן את הגב לאנשים והוא לא זהיר, ובזמן השוד במיסעדת אנטוניו בר-זגלו עמד עם גבו לאנשים, רעלולים היו להתפיע אותו.

נדמה לי שמשה גם אמר שאנטוניו לא רצה לתת את הכסף, ואז שם לו את ה-אקדח בראש ואמר לו לא לזוז. אמר שאם הוא משה בוארון, לא היה יודע ל-התנגד, או אם היו נכשלים ויכלו לפגוע בהם, הוא גם אמר שהיו יריות באנטוניו-אחר-כך, אחרי שנסענו למיסעדה בתל-אביב, המשכתי הביתה לחולון יחד עם רפי ססי שנשאר לישון אצלי בבית. אני זוכרת ששילם לבייביסיטר. בבית אמר לי שהוא מודאג, כי ישאיר שביעתי-אצות על ה-דלת של הסובאר בזמן שסגר אותה אחרי השוד, כשיצא מהסובאר ורץ ל-מכונית, כי פחד, והוא הסביר לי כל מיני דברים על טבעית-אצבות, שאם משאירים עלולים לגלות אותה.

רצוני לספר גם שבאותו יום שבת, כשחזרתי בטיסה מאילת בתאריך